

Dansk Lokomotivtidende.

Organ for Dansk Lokomotivfører- og Lokomotivfyrbøder-Forening.

Redaktør: Lokomotivfører L. Mauritzen, Fredericia.

Nr. 18.

15. September 1902.

2. Aargang.

Hvad er Grunden?

I Anledning af den for Øjeblikket rejste Agitation for Udmeldelse af Lokf. »en masse« og Indtrædelse i Jernbaneforeningen, tillader jeg mig at nedskrive mine Betragtninger desangaaende, set fra Fyrbødernes Stilling og Standpunkt. Rent bortset fra d'Hrr. Opponenters Motiver som Grundlag for et saaskæbnessvangert Skridt som denne forsøgte Sprængning af Dansk Lokomotivfører- og Lokomotivfyrbøder-Forening, maa det staa Enhver klart for Øje, at kun Enighed gør stærk. Hvad kan Grunden da være? og hvad Fordel vil vel kunne høstes, saafremt denne Sprængning skulde lykkes (heldigvis forbliver det nok ved Forsøget), maa man spørge. Det er denne Side af Sagen, som jeg tillader mig at omtale, idet jeg vel som Fyrbøder og Medlem af vor Forening ogsaa er interesseret deri, idet vi forhaabentlig med Tiden kommer til at indtage samme Stilling, som den Del af Medlemmerne, der ønsker sig optaget i Jernbaneforeningen. Vor daglige Gerning kræver, at vi arbejder Haand i Haand for en god Udførelse af vort Arbejde, og naar vi dér er i Forstaaelse med hinanden, med hvilken Berettigelse skulle vi da i vort private Liv fjernes? Er det Frygten for, at det enkelte Medlems Avtoritet i denne sin daglige Gerning skal komme til at lide Afbræk; thi da vil jeg bestemt paastaa det modsatte. Et Menneskes Avtoritet styrkes kun ved Høflighed, Bestemthed og frem for alt ved at foregaa den Underordnede med et moralsk godt Eksempel. Er dette Tilfældet hos den Foresatte, da kan det ikke befrygtes, at nogen Underordnet vil forsøge at svække dennes nødvendige Avtoritet. Eller lever d'Hrr. Opponenten i de gamle Traditioner, hvor Klassificeringen spillede saa stor Rolle? Ak! da er paa dette Omraade kun Minderne tilbage. I vor Tid, hvor Kultur og Oplysning skrider saa rask frem, hvor den praktiske, menneskelige

Arbejdskraft synker mer og mer i Værdi, idet der stadig findes nye og friske Kræfter, naar de andre forældes, og ved at den forøgede mekaniske Arbejdskraft overflødiggøres, bliver Hovedspørgsmaalet: Vor Eksistens og dertil hørende Enighed, medens Klassificeringen kun lidet harmonerer dermed. Man kunde jo ogsaa tænke sig, at der høstede mere Udbytte ved at overgaa til Jernbaneforeningen; men ogsaa paa dette Punkt tror jeg, at d'Hrr. forregner sig; thi hvor ofte forekommer der i Praksis ikke Sager, hvor Parterne i samme Forening kan komme til at staa kontra hinanden, og da Lokf. dér (∴ Jernbaneforeningen) stadig vil blive i Minoritet, vil de faktisk intet positivt Udbytte faa af deres Stilling som Medlem af denne, ligesom den, set fra Lokomotivpersonalets faglige Bestilling, heller ikke er i Stand til at udrette noget nævneværdigt. At tænke sig Lønningsspørgsmaalet som Grund til den herskende Utilfredshed er dog ufatte- lig. At beskyldte Hovedbestyrelsen i vor Forening for mangelfuld Interesse i dette Spørgsmaal vil vist ethvert rettænkende Medlem tilbagevise, idet det dog maa erkendes, at det ikke er hensigtsmæssigt at tage Munden for fuld og saa senere slaa af, men derimod at tage den øjeblikkelige Situation i Betragtning for derefter at handle resolut. Hvad Udfald Lønningsloven vil faa, derom kan ingen paa Forhaand udtale sig, saaledes at denne kan benyttes som et Vaaben mod de Mænd i Foreningen, som har med denne Sag at gøre. Hvorledes vil Fyrbøderne nu optage denne Opfordring, saafremt en Adskillelse i Foreningen skulde finde Sted? Jeg tror sikkert, at enhver Kollega vil dele den samme Anskuelse som Undertegnede, naar jeg udtaler, at var vi som Fyrbødere ikke kvalificerede til at staa i Foreningen sammen med Lokf., da kunde vi optage denne »Tak for behageligt Selskab« som en Haan, og ønsker vi heller ikke paa et senere Stadium at søge Optagelse i den paatænkte

Underafdeling af Jernbaneforeningen. Denne vil da nok med Tiden kun være »en saga blott«. Maatte derfor disse Ord blandt ethvert i D. L. og L. F. staaende Medlem blive underkastet en nøjere Overvejelse, og maatte det for enhver komme til at staa klart, at vi kun ved godt Samarbejde og Enighed vil kunne naa bedre Levevilkaar. Derfor maa denne forsøgte Sprængning af Foreningen kvæles i Fødselen.

København, den 5. Septbr. 1902.

H. Ohlsen,
Fyrbøder.

Opfordring.

Redaktionen af Lokomotivtidende har været saa venlig at tilsende mig et Eksempel af Bladet, formentlig for at henlede min Opmærksomhed paa en Artikel i samme med Overskrift:

Muldvarpearbejde.

Uden i den Anledning i nogensomhelst Retning at ville indlade mig med Hr. Redaktør Mauritzen, der skriver — mod bedre Vidende, skal jeg til Efterretning for ærede Medlemmer af D. L. og L. F. oplyse, at det er Lokomotivførere i Fredericia og Aarhus, der — under Foregivende af, at der var mindst 200 Lokomotivførere, der stod rede til at indtræde i en Forening udelukkende bestaaende af Lokomotivførere — efter gentagne Opfordringer har formaaet mig til at være dem behjælpelig med nogle Forarbejder til Dannelsen af en saadan Forening.

Dette véd Hr. M. saa saare godt, men — bevares, det vilde jo være al for kompromiterende for ham, naar det blev almindeligt bekendt, at det netop er Medlemmer af den Afdeling, hvorfor han er Formand, der har rejst Sagen.

Hvad der, efter Hr. M.s Artikel at dømme, maa være ham mindre bekendt,

er, at jeg ikke i mindste Maade har søgt at influere paa d'Hrr. Misfornøjede og Utilfredse. Da man i Fredericia ønskede, at der foreløbig intet videre skulde foretages, lod jeg selvfølgelig Sagen hvile, indtil man her i Aarhus paany opfordrede mig til at fortsætte, hvilket jeg tildels ogsaa efterkom.

Saaledes forholder Sagen sig, og ikke som Hr. M. vil gøre gældende; jeg er ikke i mindste Maade interesseret i, at der dannes en selvstændig Lokomotivførerforening.

Kan der bebrejdes mig noget, da er det dette, at det efter min Overbevisning vilde være det heldigste for Lokomotivførerne, om de kunde formaa Jernbaneforeningen til at tage sig af Lønsagen; dette har jeg ikke lagt Skjul paa, lige saa lidt som det har været en Mørkets Gerning, jeg har foretaget i Sagen. Jeg har lige overfor saavel Førere som Fyrbødere under Sagens Gang udtalt mig om, hvad der var i Gære uden derfor at have agiteret for Tilslutning til en ny Forening eller Udtredelse af den nu bestaaende.

Hermed har jeg udtalt, hvad jeg agter i denne Sag at sige, og opfordrer jeg herved d'Hrr., hvis Ærinder jeg har gaaet, til at rense mig for Hr. M.s Beskyldninger om, at jeg har drevet Muldvarpearbejde indenfor D. L. og L. F.

Forinden jeg slutter, kun denne lille Bemærkning til Hr. M.: Det vilde dog blive et stort Spørgsmaal, dersom der blev gjort noget i Retning af det, Hr. M. beskylder mig for, om han da ikke i en nær Fremtid kunde pakke hans Syle sammen som Redaktør og Privatsekretær. Som Oppositionsmand er han akseptabel, som Foreningsleder umulig, dertil er hans diktatoriske Tilbøjeligheder alt for udprægede, og saa har Hr. M. en styg Tilbøjelighed til at ville gøre sort til hvidt og omvendt, det beviser hans Artikel tilfulde.

Aarhus, den 8. September 1902.

Ærbødigst

A. E. Andersen.

* * *

Naar man læser Begyndelsen af ovenstaaende Artikel, kunde man fristes til at tro, at Lokf. A. E. Andersen i sit Hjertes Enfold var ført skammelig bag Lyset af de Fredericia og Aarhus Lokomotivførere, men efterhaanden som man arbejder sig frem gennem Artiklen, kommer vor gamle Bekendt A. E. ganske tydelig til Syne, idet Naturen — her som altid — gaar over Optugtelsen. De er ikke logisk, min gode A. E. De begynder med en Erklæring om ikke i nogensomhelst Retning at vilde indlade Dem med mig, fordi jeg har skrevet Artiklen mod bedre Vidende; men allerede nogle faa Linier længere fremme

beskylder De mig for, at jeg saa saare godt vidste, at Lokf. i Fa. og Ar. efter gentagne Opfordringer og under Forgivende af, at 200 Lokf. stod rede til at indtræde i en Forening udelukkende bestaaende af Lokomotivførere, havde formaaet Dem til at være sig behjælpelige med nogle Forarbejder. Er De virkelig saa naiv? eller tror De, at vi er det? Nej, min gode A. E., saafremt De virkelig troede, at 200 Lokomotivførere stod rede til at følge Dem ind i Jernbaneforeningen, da havde De sikkert — Deres Sædvane tro — stillet Dem i Spidsen for Bevægelsen og ikke formaaet en anden til at lægge Navn til, hvad der altid bliver en Mørkets Gerning, naar Foretagendet er tvivlsomt. At det skulde være kompromiterende for mig som Afdelingsformand, hvis Sagen var rejst her i Fa., skal jeg besvare med, at jeg, da jeg fra Aarhus blev underrettet om Affæren, forelagde de Lokomotivførere, der blev mig opgivet at interessere sig for Sagen her i Fa., Beviser for det uheldige i at dele vore Kræfter nu, da Lønsagen var aktuel. Disse Beviser ansaa d'Hrr. for saa haandgribelige, at de anmodede Dem, Hr. A. E. Andersen, om at lade Sagen falde, men til Trods herfor har De — om end med blødende Hjærte og fordi en Lokf. i Ar. indtrængende anmodede Dem derom — ladet de omhandlede Skrivelser skrive paa Skrivemaskine — hvor snedigt — og — selvfølgelig under en anden Mands Navn — udsendt disse, dog ikke til Fredericia, hvad De vel har vogtet Dem for, idet Skrivelsen fra Vamdrup sendtes til Formandens Kontor her for at overgives til Dem. Hvis dette ikke er Muldvarpearbejde, maa Deres Begreb om aaben og ærlig Virksomhed være stærkt begrænset. De skriver endvidere, at kan der bebrejdes Dem noget, er det Deres Overbevisning om, at det vilde være det heldigste for Lokomotivførerne, om de kunde formaa Jernbaneforeningen til at tage sig af Lønsagen. Javel, Hr. A. E., det er netop det, De kalder Deres Overbevisning, som De atter og atter kommer i Konflikt med. Erindrer De endnu, hvor ivrig De var til i sin Tid at overbevise netop de samme Fyrbødere, som De nu anser for en Hemske for Lokomotivførernes Interessers forsvarlige Varetagelse, om det absolut forkastelige i at udskille sig og indtræde i Dansk Jernbaneforbund, som der den Gang lød Opfordring til. Fyrbøderne fulgte Dem i det, De den Gang kaldte for Deres Overbevisning, og blev staaende i D. L. og L. F. Naar De nu i ovenstaaende Artikel selv framsætter akkurat den modsatte Anskuelse som Deres Overbevisning, slaar De dermed fast, hvad jeg har skrevet i Artiklen »Muldvarpearbejde«, at Overbevisning

kan være et saare letbevægeligt Begreb hos visse Naturer.

I Slutningen af Deres Artikel, der — til Trods for at De, som De selv skriver, slet ikke vil indlade Dem med mig — helt er helliget mig, er der først det med at pakke hans Syle sammen — stik Dem ikke paa dem, Hr. A. E., — men da De selv skriver, at det dog vilde blive et stort Spørgsmaal, kan vi rolig lade det ligge, da det endnu savner — endog Deres Overbevisning for at blive en Kendsgerning. Saa benytter De Ordet Privatsekretær. En saadan Tillidspost har jeg ikke den Ære at beklæde; derimod er jeg af Jernbaneforeningens Bestyrelse i Fredericia valgt som Sekretær for denne og af D. L. og L. F.s Hovedbestyrelse valgt som Sekretær for denne. Begge Valg er foregaaet efter parlamentarisk Skik og Brug paa Møder indenfor de respektive Bestyrelser. Som Oppositionsmand er jeg akseptabel, skriver De; det er i Sandhed mere, end hvad man kan sige om Dem, men jeg forstaar saa godt, at De ikke ogsaa her søger at gøre mig til en ren Nullitet, thi de Studebrøl, De udstødte paa Generalforsamlingen i Struer, da De som Oppositionsmand søgte at forhindre Sagernes Behandling, skurrer vist slemt i Deres Øren endnu.

De sidste Linier i Deres Artikel har De ganske sikkert siddet foran et Spejl og skrevet, og i stille Betragtninger af Deres Spejlbillede har De — selvfølgelig mod bedre Vidende — nedskrevet Deres egen Biografi, og De har haft Held med Dem, jeg havde ikke kunnet gøre det bedre, dog vilde jeg ikke have sluttet med, at Artiklen tilfulde beviser noget, naar jeg havde begyndt med at skrive, at samme var skrevet mod bedre Vidende. Til Slut skal jeg kun minde Dem om, at det ikke er første Gang, De har søgt at sætte Splid indenfor D. L. og L. F. De erindrer vel endnu Deres tarvelige Forsøg paa at sætte Organisationens Formand i Miskredit ved at pille enkelte Ord ud af en udsendt Skrivelse, og da De var indbudt til Mødet i Aarhus for at forsvare Deres Fortolkningsmaade, turde De ikke komme, vel nærmest fordi det anede Dem, at jeg kom til Stede.

Fredericia, den 9. September 1902.

L. Mauritzen.

Lokomotivpersonalets retslige Stilling.

Fra et æret Medlem har vi modtaget følgende:

I Sommer hændte der følgende for Undertegnede, som var Lokomotivfører for et Arbejdstog:

Arbejdstoget afgik fra Station A. efter et Særtog og ifølge Togreglementets § 32, 4. Stk. Ved Ankomsten til Station B. vistes fra Semaforen Signal »Kør frem«. Banen kurver stærkt til Venstre, og først efter at have passeret Semaforen samt yderste Sporskifte opdagede Fyrbøderen — til alt Held —, at Særtoget endnu holdt paa Stationen. Ved at fløjte »Fare«, som øjeblikkelig respekteredes af de af Baneafdelingen leverede Bremsebetjente, samt ved at benytte Maskinens Vakuumpumpe, naaedes at stoppe, forinden der skete nogen Skade. Jeg skrev kort og godt paa Rapporten, hvad der var passeret, og først nu har jeg — paa anden Haand — hørt Sagens Udfald. Stationsforstanderen fik en Mulkt paa 25 Kr. og Togføreren en Mulkt paa 10 Kr. for ikke at have rapporteret Sagen. Uagtet man kun bør glæde sig, naar det gaar Ens Medmennesker godt, fristes man til at opstille følgende: Station A. viser »Indkørsel« for Tog X, som intet anende kører frem, medens Tog Y holder paa St. Resultat: St. en Mulkt paa 25 Kr. Station A. viser »Stop« for Tog X, da Tog Y holder paa St. A; Lokf. kører desuagtet ind. Resultat: Lokf.s Nedsættelse, eventuelt Afsked. Find Forholdet!

Endnu et lille Tilfælde:

En Fyrbøder, som kørte som Lokf., blev en Aften overfuset af en Stationsforstander, fordi han havde civil Kasket paa, begrundet paa, at hans Uniformskasket var blæst af. Stationsforstanderen var fuld! Togpersonalet samt 2 Portører var i Forhør og bevidnede det. Portøren paa Stationen paastod, at Forstanderen havde siddet paa Kroen det meste af Dagen og overladt ham al Sikkerhedstjeneste. Resultatet er, efter hvad jeg har hørt, blevet, at Forstanderen efter Samraad mellem Maskininspektøren og Trafikinspektøren har faaet en Røffel.

Mon sligt kunde gaa saa let ved Maskinafdelingen?

V. J.

* * *

At sligt ikke vilde være gaaet saa let for Maskinafdelingens Personale, kan følgende tjene som Eksempel paa: En Lokomotivfører kommer til en Endestation med et Tog. Maskinen skal returnere med det samme. Stationskarlen, der skal ledsage Maskinen, stiller sig til at passiare med en Portør. Lokomotivføreren raaber til Stationskarlen: Hvad staar De der og sladrer efter? kom nu, at vi kan blive færdig! Stationskarlen lader sig forlede af Portøren til at indgive Klage over Lokomotivføreren, for at denne ikke har respekteret hans Signaler og raabt: Hvad staar De der og gaber efter? Portøren indfandt sig senere ved Maskinen — hvor han

intet tjenstligt havde at gøre — og udviste en usømmelig Optræden overfor Lokf. Sigtelserne for ikke at have respekteret Signalerne tilbagevistes, hvorimod Lokomotivføreren fik en Irettesættelse af Maskinchefen med Tilføjende, at Lokf. var uberettiget til at tiltale en Medansat som ovenfor citeret.

Man drager en Parallel: I første Tilfælde: Stationsforstanderen fuld, tjenesteforsømmende og paatalende et Forhold, der absolut ikke influerer paa Tjenestens hurtige eller forsvarlige Udførelse. Resultat: en Røffel. I andet Tilfælde: Lokf. ædru, pligtopfyldende og paatalende et Forhold, der har Forsinkelse af Toggangen til Følge og over en irriterende eller sløvende Indflydelse paa Lokomotivpersonalet, naar dette, anstrængende sig efter bedste Ævne for at blive rettidig færdig med Maskinen, stiltiende skal se paa en saadan Ligegyldighed fra en Medansats Side. Resultat: en journaliseret Irettesættelse. »Find selv Forholdet!« Eller endnu et Tilfælde: En Lokomotivfører holder i en Snes Minutter paa en Station med en tom Maskine. I sidste Øjeblik kommer en Stationskarl med en Fribane-Ordre, paa hvilket Underskriften er skrevet med tommehøje Bogstaver. Da Lokomotivføreren ikke bemærker, at Skriften er vaad, faar han klattet sine Fingre til med Blæk. Da han af den Grund spørger Stationskarlen, der rangerer Maskinen ud af St., om Stationen intet Trækpapir har, og beder ham om at anmode Stationen om fremtidig at anvende Trækpapir, for at han (Lokf.) kan blive fri for det Smøteri paa Fingrene, nægter Stationskarlen rent ud at efterkomme Anmodningen, hvorfor Lokf. giver denne tjenstlig Ordre til at overbringe Stationen samme.

Nu havde Lokomotivføreren imidlertid i Forening med en anden Lokomotivfører nogen Tid i Forvejen indberettet, at Stationens sydlige Semafor misviste (hvidt Lys til begge Sider i Stedet for Stop) en Aften da den samme Assistent, der havde udstedt Fribane-Ordren, havde Stationen. Under Sagen søger Assistenten — med en Skrivemaade, der temmelig sikkert vilde have indbragt enhver Lokomotivmand, der havde benyttet en lignende, en klækkelig Mulkt — at bortargumentere Fakta, og skriver til Slut, at en Indberetning vedlægges, for at denne kan anskueliggøre Lokomotivføreren Forhold. Meningen var formentlig, at Indberetningen, der indeholdt en Beklagelse over, at Lokomotivføreren havde givet Stationskarlen tjenstlig Ordre paa at anmode Stationen om fremtidig at benytte Trækpapir, eller om St. intet Trækpapir havde, skulde kunne afkræfte Lokf. Udsagn med Hensyn til Semaforens

Misvisning, hvorledes maa Guderne og formentlig Assistenten vide. Det maa bemærkes, at Lokf. ikke sendte Fribane-Ordren, men kun en mundtlig Anmodning til Stationen, og at Fremsættelsen af denne ikke i mindste Maade forsinkede noget, idet Anmodningen fremsattes paa Maskinen, medens denne rangeredes ud af Stationen.

Resultatet blev, at Lokomotivføreren fik en Mulkt paa 2 Kr. og en Skrivelse, der udtalte, at Lokf. havde udtalt sig paa en aldeles utilbørlig Maade gennem Portøren? overfor Stationen osv.

Denne Afgørelse faldt dog Lokomotivføreren vel haardt for Brystet, men en ærbødig Ansøgning om en fornyet Under søgelse afsloges, da man ikke fandt Anledning til at foretage en saadan i denne i og for sig mindre betydelige Sag.

At søge efter Forholdet her, vil sikkert ikke lønne sig, idet man formentlig burde kunne gaa ud fra, at naar en Mand føler sig forurettet i den Grad, at han ønsker Sagen genoptagen, da er ingen Sag saa ubetydelig og ingen Ulejlighed for stor til at søge at skaffe denne sin Ret.

Indsendt.

Hr. Redaktør!

De anmodes om at optage Nedenstaaende i Anledning af Jespersens Artikler i Bladet Dansk Lokomotivtidende:

Med Lov skal man Land bygge, og i Betragtning af, at vor Forening nylig er bleven omorganiseret, og der til Generalforsamlingen i Nyborg den 17. Marts d. A. var mødt ca. $\frac{4}{5}$ af de Delegerede, stod det vist klart for enhver af disse, at det af dem indsendte Forslag ikke for Tiden var til nogen Gavn for vor Forening. Af den Grund tror jeg Forslaget blev forkastet af alle Stemmer, ingen imod. Det har vistnok forbavset flere af de Delegerede, at De først begyndte med at angribe den af Generalforsamlingen anerkendte dygtige Dirigent, og derefter at rette et Stød imod et Par af de Delegerede. Hvorfor ikke lige saa godt springe som krybe! Angrib hele Generalforsamlingen, det er den, der har forkastet Deres Forslag, og mød De saa ganske rolig til Generalforsamlingen næste Gang, kom saa frem med Deres Forslag; der bliver saamænd Diskussion nok derom, og skulde det vise sig, at Foreningen har Brug for det, er det nok troligt, at De vil sejre, men har den ikke mere Brug derfor, end — heldigvis for Foreningen — Tilfældet var til Generalforsamlingen i Nyborg den 17.

Marts d. A., saa tror jeg nok at turde sig Dem, at De i Turneringen desangaaende vil komme til at gaa fra Generalforsamlingen som en slagen Mand.

H.

* * *

Da vi nu maa anse denne Sag for tilstrækkelig uddebatteret, henstiller vi til de ærede Medlemmer at slutte Polemiken desangaaende.

Red.

En Mindedag.

I Anledning af Hr. Lokomotivfører S. A. Jørgensens Jubilæum har vi fra Glyngøre modtaget følgende:

Jubilaren blev vækket Kl. 4 Morgen ved en i Dagens Anledning af en Kollega forfattet Sang, sunget af samtlige Medansatte ved Maskinafdelingen, og der blev overrakt ham et poleret Skrivebord og et Skrivetøj, tilvejebragt ved Bidrag fra Kolleger og Medansatte ved Sallingbanen. I Løbet af Dagen indfandt mange Medansatte sig og gratulerede, og mange Gaver og Telegrammer indløb ogsaa. Om Aftenen formede Festen sig til en hel Familiefest med Sang, Musik og Dans til Kl. 3 Morgen.

Dagen vil sikkert forblive en Mindedag for Jubilaren med Familie om det gode Forhold, der hersker ved Sallingbanen.

Som en Disharmoni kan nævnes, at Jubilaren ikke kunde faa Permission paa denne Dag, men maatte være til Raadighed, og hans Kollega, som var til Raadighed, maatte køre hans Tur, for at Jubilaren kunde være i sit Hjem.

* * *

Mel.: Vi Sømand gør osv.

Vor gamle Ven Sophus Jørgensen
Paa denne Dag vi hædre
Med et »Go Maaren« fra hver Ven
Og alle vise Fædre,
Der kommen er til Stede her,
Vor Jubilar til Ære,
:: Og ham, den djærve Mand især,
Hans Daad den prisat være. ::

Saa gaar vi til en anden Kamp,
Vi skal jo alle leve,
Han valgte den, der gaar ved Damp,
Han var jo ingen Greve.
I to ti fem har han nu kørt
Med Hestene de sorte,
:: Og rigtig flot han har den ført,
Han kneb ej paa de sorte. ::

Der var en Tid, vi mindes grant,
Han boede vest for Skive,
Saa mangan Ende der han spandt,
Han kom ej let i Knibe,

Og seksten lange Aar der svandt,
Han stadig maatte fyre,
:: Før han fik Styret i sin Haand
Og Lov til selv at styre. ::

Vi ende vil vor lille Sang,
Han skal ej mere høre,
Kun ønsker vi for denne Gang,
At han maa længe køre
Til Held og Lykke for hans Slægt,
Hans Hustru, Børn, hans Kære,
:: Og vi vil rigtig lægge Vægt
Paa Ønsket, vi frembære. ::

—n.

Permissionsansøgninger i II. Maskinsektion.

Hr. Redaktør!

Tillad mig Plads for et lille Hjertesuk over vore Permissioner i II Maskinsektion. Naar en Ansøgning er indsendt ca. 3 Uger før Permissionen skal begynde, saa maa man gaa og vente lige til de sidste Dage og sommetider den sidste Dag med, inden den kommer tilbage, hvilket er i højeste Grad beklageligt. Der er jo altid nogle Forberedelser at gøre med Tøj til Familien og En selv, som jo mangan en Gang kunde være sparet i det Tilfælde, at Permissionen bliver nægtet. Det er jo ogsaa tidt Tilfældet, at man skal have skrevet til Slægt og Venner at man kommer, hvilket alt gør det meget ønskeligt, at man kunde faa Bevillingen mindst 8 Dage før Permissionen begynder, hvilket vistnok ogsaa er Tilfældet i de andre Maskinsektioner.

—n.

Betingelser for Ansættelse og Forfremmelse i Lokomotivpersonalet.

Det er et glædeligt Fremskridt, Generaldirektoratets Cirkulære af 27. August d. A. betyder for Lokomotivpersonalet, idet de mundtlige og skriftlige Fag fremtidig vil blive bedømt af en for alle Sektioner fælles Eksamenkommission.

Vi maa derfor være vor ærede Chef, paa hvis Initiativ Fremskridtet er naaet, overordentlig taknemlig og haabe, at Kommissionens Sammensætning bliver en saadan, at ogsaa en Lokomotivfører faar Sæde i samme.

Taksigelse.

Da det vil være mig umuligt at bringe Enhver min personlige Tak for al den Æresbevisning, som blev givet mig paa min 25-aarige Jubilæumsdag, vil jeg herigennem Dansk Lokomotivtidende bringe Enhver min hjerteligste Tak for al udvist Opmærksomhed. En særlig Tak til de Mænd, som foranledigede mig vækket med Sang paa en saa højtidelig Maade nævnte Dag Kl. 4 Fm., og Tak for alle de værdifulde Gaver, som blev givet mig til Minde om denne Dag, og Tak for de mange Lykønskninger, som jeg modtog i Telegrammer fra Øst, Vest og Syd.

Glyngøre, den 29. August 1902.

S. A. Jørgensen,
Lokomotivfører,
Glyngøre.

Maa det være mig tilladt gennem Lokomotivtidende at bringe Lokomotivpersonalet min hjerteligste Tak for al udvist Deltagelse ved min kære Mand, Konduktør 199 Kristensens Jordefærd. Særlig Tak til Lokomotivpersonalet i Skanderborg.

Ærbødigst

Anna Kristensen.

Spørgsmaal og Svar.

Under denne Rubrik kan Medlemmerne indsende saavel tekniske som andre aktuelle Spørgsmaal af Interesse for Lokomotivpersonalet. Spørgsmaalene maa være forsynede med Navn og Adresse til Underretning for Redaktionen.

- Sp. 1. Staar der nogen Steder i Maskinchefens Ordresamling eller i vore Reglementer, at Lokomotivførerne ikke maa skrive længere Tid end 3 Kvarter før Togafgang og efter Togankomsten, naar man faktisk ikke kan blive færdig paa den Tid.
- Sp. 2. Skal Lokomotivpersonalet ikke have Godtgørelse (naar det er om Natten) for hele den Tid, det møder til Tjeneste før Togafgang, og ligeledes for den Tid fra Togankomsten og indtil det er færdig med Rensningen og Eftersynet af Maskinen, om ogsaa det er længere Tid end 3 Kvarter.

A. 415 H.

Sv. ad 1. I Ma. Ordre findes ingen saadan Bestemmelse. Se Instruks for Lokomotivpersonalet § 6.

Sv. ad 2. Jo: Lønningsregulativets Afsnit I § 15 b siger udtrykkelig: — — — eller forretter Tjeneste, jfr. dog de af de respektive Maskininspektører givne særlige Instrukser om Personalets Mødetid i Remissen.